

til at paalægge Bøde for Arbejdsforsømmelser, som Arbejderregulationerne hjemlede vedkommende Eier eller Forvalter, og som disse formentes ofte at have brugt paa en saa nøiende og streng Maade, at Arbejderen ved Opjørelsen af sin Ugeløn blev skuffet ved at see denne forringet paa Grund af Bøder for Forseelser, som vare saa ringe, at han antog ikke at have fortjent den ham paalagte Straf, ja at han undertiden kunde være uvidende om, at han overhovedet havde forset sig. Saa meget mere irriterende synes dette Forhold paa sine Steder at have været, som Arbejderne have staaet i den Førmening, at Bøderne ikke kom Plantagen eller dens Eier tilgode, men vare en Biindtægt for Forvalteren, som denne saaledes havde Interesse af at gjøre saa stor som muligt. — Commissionen maa med Hensyn hertil efter de indhentede Oplysninger antage, at et saadant Forhold virkelig har fundet Sted paa flere Plantager, men har samtidigt faaet det Indtryk, at det ikke har været gjennemgaaende, og navnlig ikke i de senere Aar har været af Betydning, da man paa Grund af Manglen paa Arbejdere snarere har været lempelig med Hensyn til Idømmelse af Bøder end det Modsatte for ikke ved overdreven Strengthed at miste for stor Arbejdskraft. Correctest vilde det imidlertid være, at Bøder bleve idømte Vedkommende af Ørigheden efter at Sagen var undersøgt af denne.

En anden Omstændighed var den, at der ved Arbejderregulationernes Bestemmelser om 2 Grændser for Opsigelsestiden for Aarscontracterne blev aabnet Ciere og Forvaltere Afgang til at nægte Modtagelse af en Opsigelse før den ene Tidsgrændse, fordi den kom for tidlig, og til, naar den Paagjældende da i Uvidenhed eller Tankeløshed lod den anden Tidsgrændse gaae forbi, da at gjentage denne Nægtelse, fordi Opsigelsen nu kom for sild, og saaledes tvinge Vedkommende til at forblive endnu et Aar paa Plantagen, uagtet det var dem bekendt, at det var hans Mening at forlade den til den førstkommende Skiftetid. I Forbindelse hermed kan nævnes et andet mere specielt Forhold, der ogsaa har givet Anledning til Klage, nemlig at en Arbejder, der havde opsiget Tjenesten for at flytte til en anden Ø, hvor han havde kjøbt Eiendom, maatte opgive dette sit Forsæt, fordi hans Kone, der var fæstet til en anden Tid, ikke kunde erholde Tilladelse til at skifte samtidigt med Manden. Skjøndt Commissionen ikke har kunnet erholde paavist noget bestemt Exempel i førstnævnte Retning, anseer den det dog for sikkert, at Tilfælde af denne Art ere forekomne, og en slig Fremgangsmaade, om den end kan forsvares ligeoverfor Lovgivningen, er selvfølgelig alt andet end human. Men paa den anden Side ere Arbejderne gjennemgaaende saa vel bekendte med Tiden for Opsigelse af Tjenesten, at det kun aldeles undtagelsesvis kan have fundet Sted, at en Plantages Besætning skulde have været saa uvidende i den Retning, at Vedkommende ikke, i hvert Tilfælde gennem sine Arbejdsfæller, skulde have kunnet faa den fornødne Underretning i saa Henseende. Medens der saaledes, ved at der i Regulationerne er sat 2 i Stedet for som i andre Lovendelove 1 Tidsgrændse for Opsigelsen, undtagelsesvis har kunnet foranlediges nogen Usikkerhed angaaende det rette Tidspunkt for denne, har dog samtidigt den omtalte Bestemmelse upaatvilelig under de stedfindende Forhold havt den gavnlige Virkning, at en mindre Uenighed mellem Arbejdsyder og Arbejdsgiver udenfor de nævnte Tidsgrændser ikke har medført en forhastet og i Hidsighed fremsat Opsigelse med de dertil knyttede uheldige Følger for begge Parter.

Den tredie Omstændighed berører et Forhold mellem Ørighederne og de Arbejdere, som efter given Opsigelse agte ikke blot at forlade deres hidtidige Tjeneste, men at drage bort fra Den. Saavel tidligere som ogsaa under de sidste Uroligheder er der fremsført Klager i denne Retning med Hensyn til 2 Punkter, idet Arbejderne have meent, at der forsætlig blev lagt dem Hindringer i Veien for at